

pa viimeainitussa oppilastossa voimakkaimmin esiintyy se usko omaan erehtymättömyyteensä, joka aiheuttaa monellaisia ristiriitoja sellaisten toverien ja sen toveriipiirin välillä, johon he joutuvat toimimaan.

Nämä seikat ovat osaksi yhteydessä sen kysymyksen kanssa, joka tulee pohdittavaksi seuraavissa kirjoituksissa, nim. kuinka laajan

tahi oikeammin kuinka rajoitetun opistossa tarjona olevan opetuksen tulisi olla, jotta se voisi menestyksellisesti juurtua siellä olevien oppilaitten mieliin. Mutta osaksi ne ovat yhteydessä myöskin sen kysymyksen kanssa, missä määrin opistossa vallitseva discipliini ja opettajain opetuskyky voi pitää sellaista yliarvioimista kohtuullisissa rajoissa.

Henkinen silta

Kirj. Hilja Pärssinen

Kukin meistä on elänyt oman murrosaikansa. Tahi olemme ehkä eläneet useampia murroskohtia. Toiset näistä ajoista ovat tuottaneet sieluumme järkyttävän äkillisen mullistuksen, särkien entistä henkistä minäämme, repien alas entisiä katsomuksia ja nostaen tilalle uusia, joista ei meillä ennen ollut aavistusta. Toisen kerran on taas henkisen olemuksemme uudistus käynyt rauhallisemmin, vitkallisemmin. Olemme olleet aivan kuin pakotetut pysähtymään katsoaksemme sisällisesti kulkemaamme tietä ja arvioimaan saavuttamiamme elämän arvoja, tarkastamaan niitä, kestävätkö ne totuuden janomme vaakalaudalla, vaiko nousivat kevyinä ilmaan pudottaen meidät rämpimään epätoivon suosa.

Ja usein on meistä tuntunut rasakaalta kun kuljettuamme kappaleen ehkä tasaisempaa tietä olemme joutuneet jälleen tuollaiseen elämän taitekohtaan, tuollaiseen korpeen, missä ei ole ollut levähdyspaikkaa. Me olemme silloin tehneet kysymyksen itsellemme, sekä vaatineet myös mykkää koh-

talotarta tilille siitä, miksi näin täytyy olla. Miksi meidän, totuuden etsijäin, meidän, jotka emme saa koskaan tyydyttävää vastausta elämän arvoitukseen, miksi täytyy meidän tuskalla, öitten unettomuudella valloittaa jokainen pieni valon murene sieluumme.

Kuinka paljon helpompaa onkaan noiden, jotka uskovat "isientavalla" noiden, jotka eivät itsekohtaisesti eivätkä sielunsa syvyyksistä asti ole koskaan kohottaneet kysymystä "mistä mihin", noiden, joille on henkiseksi oppaaksi riittänyt valmiiksi muovailtu ja helposti sulavaksi valmisteltu opinkäsite. Miten helppoa noiden, jotka kopioivat itsellensä henkisissä, yhteiskunnallisissa ja siveellisissä kysymyksissä mielipiteet valmiina puoluelehtien tai kirjailijain tuotteista, kuten ostetaan nuttu räätäliä tahi tilataan kenkä jalkineeliikkeestä. Ja aivan kuten puku otetaan sen mukaan, mihin tilaisuuteen sitä tarvitaan ja miten se sopii ylle, ottavat he mielipiteensä sen mukaan, mikä on heille edullisinta. Niin pääsevät he kaikista etsijän vaivoista, eikä ole heillä aavistusta

niistä taisteloista, joilla toisten täytyy vakaumuksensa saavuttaa.

Mutta kuitenkin emme heitä kadehdi, päinvastoin emmekö sääli heitä, emmekö siunaa omaa osaamme, joka meiltä niin paljon vaatii, mutta joka meille niin paljon antaa.

Eikö todellakin jokaisen tuskassa valvotun yön jälkeen ole päivä pyhempi. Eikö jokaisen sisäisissä väräjämisissä eletyn tuokion jälkeen sielumme tunne kuin aamukasteessa kylpeneeltä! Emmekö me ole sisäisten kärsimysten ja ilojemme kukkurapäisen maljan tyhjennettyämme täynnä rikasta yltäkylläisyyttä, jota me vaivoin jaksamme salata. —

Kaunis on etsijän tie!

Me tunnenne astuamme henkistä siltaa ja monin kerroin suurempi on riemumme, kun tiedämme, että emme ole tällä tiellä yksin.

Meitä on monta, kaikki me elämme samassa odotuksen, kysymisen ja arvioimisen väräjämisessä.

Ja joskus me voimme tällä tiellä tavata ystävän, joka ojentaa meille käden — luo meihin unohtumattoman katseen.

Ja silloin me iloitsemme vaivaloisesta tiestämme, sillä täällä, juuri täällä olemme löytäneet ihanimpia ihmisiä, täällä herkimpiä, kauneimmin sopusointua janoovia henkiä.

Ja kuta kauemmaksi olemme kulkeneet sovinnaisuuden kannottomiksi raivatuilta ja sannalla siloitetuilta teiltä, sitä kokemusrikkaammaksi käy vaelluksemme, sitä avarammiksi aukenevat näköalat ja sitä puhtaammaksi ilma hengittää.

Ja sielumme hiipii näkymätöntä siltaa pitkin samoja sykkiväin sydänten likelle.

